

Б о р ъ о. — Чулъ въздишката, вдига очи и срѣща погледа на Мара. Защо си днесъ нѣкакъ —

М а р а. Да може Йовка да си замине направо безъ да се отбива.

Б о р ъ о. — Защо? Когато получихме писмото тѣй се зарадва, а сега —

М а р а. — Защото слѣдъ всѣко нейно идване, азъ бивамъ тѣй — — тѣй сломена! — — Ще дойде; ще ми напомни за толкова нѣща, които тѣй дълго сж блазили душата ми! И когато замине — ще настане такава пустота! Мигаръ има по горчиво нѣщо отъ напомнянието, че си единъ несрѣтникъ въ живота! Вмислена. Тя се смѣта моя ученица, а вече е отъ първитѣ жени по движението ни — — Това е втората ѣ обиколка да изучава женския въпросъ на западъ! А азъ! — Дано е отмѣнила рѣшението си.

Б о р ъ о. — Пъкъ азъ я очаквамъ като рѣдко събитие. Ще донесе новости отъ западъ; ще — — ех-х-хъ! все освѣжающе е. Когато се мѣрне прѣдъ тебе човѣкъ, дишалъ оная опрѣснена атмосфера, срѣщаль се съ толкова нови интересни хора —

М а р а. И само ще те прѣдизвика да почувствувашь още по силно тая мизерия, до всѣки часъ души.

Б о р ъ о. — Оставиль четката, подаденъ на себе си. Все пакъ е благотворно; подсѣща за онова, което трѣбва да се догонва; извиква въ душата нови желанія — — и макаръ да боли — въ човѣка бликатъ нови сили, нови усѣщания се възмогватъ въ потайни кѣтчета на гърдитѣ — — Въ спомени Ето слѣдъ всѣко нейно идване тукъ, азъ все съмъ долавялъ по нѣщо „Гаснящитѣ огньове“ започнахъ слѣдъ първото ѣ идване; когато идва по коледа — почнахъ „Стѣнната на плачоветѣ“ — — —

М а р а. — И защо? — Захващашъ ги за да бждатъ забравени още на другия день. Не сж ли това сѣнки, които само навѣватъ тѣги по — —

Б о р ъ о. — Това не е важно. Щомъ сж захванати — все ще ги свърша. Нека имамъ скици, нека ми сж готови мрѣжитѣ — останалото е лесно.

Мълчание.